

ПЕРЕДМОВА

Токіо перетворився на дикого звіра, який хоче вирватися на волю. Місто живе — так само живе, як і сили, що його пробудили. Я ніколи навіть не припускала, що стану очевидицею такої катастрофи. Раптом усе змінюється, а я сама опиняюся всередині. Коли відсіч дає природа, то встояти перед її жахливою силою не може навіть такий мегаполіс, як Токіо. Ми всі загублені.

І я давно здалася б, якби не знала, що він десь там, ззовні, чекає на мене. Я маю його знайти. Я мушу. Він довершив мене. Він показав мені, ким я можу бути, якщо я мужня. Я мушу його відшукати, бо він відшукав мене, коли я загубилася.

Я не можу перестати думати про наш перший поцілунок. Триста метрів під нами — магічне токійське неонове світло. Тисячі світлових років над нами — зірки. Це була обіцянка.

Має, ти потрібна мені зараз, разом ми сильні. Тільки з тобою я можу наважитися на ці незвичайні пошуки. Ти знаєш, як багато він для мене означає.

У мене не лишається іншого вибору, навіть якщо я наражуся на велику небезпеку.

Якось він сказав, що справжні дива стаються саме у такі часи, як ось ці. Він мав слушність. На іншому кінці світу, в місті з тридцятьма вісьмома мільйонами мешканців ми знайшли одне одного. І ми це зробимо вдруге.

Я мушу його знайти.

1

ІРАСШАЙМАЗЕ

Повільно, однак невідворотно в мені наростала паніка. Я домовилася зустрітися за п'ятнадцять хвилин із моєю приймаючою родиною біля магазину одягу «Юнікло». За даними ґуґл-мапи від мети мене відділяли ще дві хвилини та сто сімдесят метрів. Це було би непроблематично і, принаймі, не абсолютно неможливо, якби не той факт, що я перебувала посеред найжвавішого у світі залізничного вокзалу, до того ж у Токіо — велетенському місті-мільйоннику. І слово вокзал звучить як найсміливіше применшення, бо змушує таких наївних жертв, як я, повірити, що шістнадцять років життєвого досвіду реально дають шанс упоратися самотужки. Це не так. Станція Шінджоку — насичений неоном велетень із тридцятьма п'ятьма коліями і, хоч вірте, хоч ні, зі *двомастами* виходами — як на останньому рівні відеогри. Уже півтори години я намагаюся знайти вихід із лабіринтів цього тунелю, натомість він затягує мене дедалі глибше у своє ревуче нутро: ресторани, цілодобові магазини, бутики, розкладки з газетами, перукарні, пекло азартних ігор, закусочні,

магазини зі шматтям, книгарні, сувенірні крамниці, електротовари, квіткарні, місця для куріння та караоке-бари — і все це декороване з кричущим несмаком і величезними рекламними щитами, зловісні написи яких блимають наввипередки.

Я почуваюсь геть загубленою. Паралізуюча втома судомить мої кінцівки, і я могла би заприсягтися, що сила гравітації тут, унизу, у металевих нутрощах землі, втричі сильніша, ніж на її поверхні. На моїх долонях утворилися мозолі. Моя валіза вже втомилася від тортур, тож протестує скрипом і заклиненими коліщатками. У неї до краю напхано речей на дванадцять місяців, і вона, ймовірно, вибухнула б, якби мій батько не обмотав її, як мумію, цілим рулоном клейкої стрічки.

Лишається ще десять хвилин. На станції Шінджоку щодня перетинається понад чотири мільйони подорожніх, але, на відміну від мене, кожен із них, здається, знає, куди прямує. Немовби строкатий потік, тече велелюддя, швидко і злагоджено — так, ніби кожен рух репетирували. Я тут єдина, хто стоїть, а отже, змінює напрямок руху та перетворює хаос на своєрідний порядок.

Куди?

Шестерні у моїх грудях аж іскрять — так несамовито калатає моє серце. До того ж я голодна як вовк, бо вже дуже довго не мала й крихти у роті. А що, коли я ніколи не віднайду мою приймаючу родину? Знову мене навідує цей пекучий ірраціональний страх — *магазинофобія*, її, зазвичай, відчуваєш у дитинстві, коли мама раптом зникає за

полицею з повидлом. У цьому випадку *полиця з повидлом* — цілий океан, а мій *супермаркет* — вокзал, який зробив усе, аби мене проковтнути.

Описати коротко мою мізерність можна так: я сама-самісінька у Токіо — місті, де ніколи ще не бувала, у країні, яку не знала, на континенті, який на віддалі нескінченних кілометрів від дому (тринадцятьох болісних годин перельоту між двома невмовкаючими пенсіонерками, якщо бути точнішою). І найдивніше — я тут *із власної волі*.

Місяць тому я дізналася, що мене відібрали з-поміж учнів для навчання по обміну. Три ексклюзивних місця, й лише одне з них — у Токіо. Оскільки досі наша програма по обміну обмежувалася Європою, то нечувана досі, абсолютно нова можливість — відвідувати японську школу впродовж року — стала справжньою сенсацією і, відповідно, викликала величезний ажіотаж. Власне, я доволі посередня учениця й дотепер так і не знаю, як мені випав цей заповітний *золотий квиток*. Гадаю, мої перевтомлені вчителі та безпорадні батьки якоїсь повні зійшлися на нараду й вирішили, що саме на часі відіслати іншопланетян назад на їхні планети. Й оскільки зі швидкістю світла подорожувати на периферію Всесвіту неможливо, то протилежний кінець Землі видався найприйнятнішою альтернативою.

Я не можу на них за це гніватися. Вже доволі тривалий час я не вписуюся ні у свій клас, ні у свою родину. Не те щоб це було для мене особливо непросто, але все змінило літо два роки тому. Відтоді все покотилося шкереберть. Або, у моєму

випадку, — стрімголов із єдиним просвітком аж ген-ген далеко.

У тринадцять років я відкрила у собі пристрасть до аніме — особливо мене рвало від фентезійних фільмів студії «Ґіблі». У чотирнадцять я уперше прочитала японського автора Харукі Муракамі та до запаморочення закохалась у його твори. Японія стала для мене чимось на кшталт таємного притулку, країною моєї мрії, і я затялася *колись*, після закінчення школи помандрувати пацифістською острівною державою. А щоб належно підготуватися до пригоди, яка колись мала статися, я майже рік вивчала японську.

І щойно я подумала, що моя мрія ось-ось здійсниться, передчасно та несподівано, як трапився парадокс: у справжньому житті я спасувала перед невідомістю. *Колись* — це звучить гарно, а *зараз* — це паніка. Я ж, так би мовити, пристрасна, мужня, допитлива любителька мандрувати світом, яка свою однотонну, одноманітну кімнату не полишала ні разу. *Мрійниця* — так називали мене мама й тато, але це ще занадто романтичний діагноз для моєї розкішної бездіяльності. Також друзі поступово почали вернути носа від мене. І в той час, коли всі просто схиблені на тому, аби пізнавати нове (нових людей, нові кафе, нову музику, нові фарби для волосся, нові, нові, нові...), мені важко даються зміни. Скасувати їх останньої миті — у цьому я була профі.

Наступного місяця — мені сімнадцять. Я переконана на всі сто, що мені лишається манюсінький проміжок часу, аби звільнитися від тісного, щіль-

ного, жахливо затишного кокона світу моїх фантазій. Тому я аж ніяк не могла б відмовитися від Токіо, бо ця подорож — імовірно, мій єдиний шанс. Хоч я й любила усамітнення й усвідомлювала його переваги, однак мені зовсім не хотілося померти незайманою панною-домогосподаркою.

Ще п'ять хвилин до умовленого часу. Гірка плівка вкриває мій язик. Мені здається, що я, наче магніт, притягую пил із усього вокзалу. Від крижаного повітря, що струменить зі стінних зябер, шкіра на спині вкривається мурашками, та попри це під руками виступили великі плями від поту. Я зовсім не хочу знати, як пахне моє тіло. Дезодорант у мене забрали під час огляду багажу та перевірки його на авіаційну безпеку, наче бомба мала би більшу загрозу, ніж мої смердючі пахви.

Я дуже шкодую, бо у формулярі заявки на участь в обміні зазначила, що моя приймаюча родина не має забрати мене з аеропорту. Моєю метою було уникати можливих балачок. Типова я, і так само типове моє *виважене рішення* уже вкотре дає мені копняка під зад.

Може, зателефонувати додому? І що? Нити та благати батьків забрати мене з Токіо? Нереально. До того ж у Німеччині — ніч. Оскільки найближчим часом я могла опинитися без даху над головою, мені не лишалося нічого іншого, як запитати дорогу. Припущення правильне: я трохи скута. Особливо, коли мені незручно чи коли я невпевнена (отже, майже завжди).

Я продовжую стояти перед маленьким кафе. Його вітрини прикрашені вицвілим пластиковим

тортом, зеленим дощиком їдкого відтінку та цілим шабашем щасливих котів, які махають лапою. Це чудернацьке тло тягне щонайменше на супер-НМВ*, яка вирує у мені зараз. Позаду мене офіціант торочить своє *ірасшаймазе*, його тут, у Японії, завжди почуєш, щойно наблизишся до ресторану, кафе чи магазину. *Ірасшаймазе* в Японії означає «*ласкаво просимо*», втім треба звикнути до інтенсивності, сили голосу та завзяття, з якими вигукують це слово. Для того, хто не хоче впадати в око, натхненне виявлення руху не на його користь.

У той час як щосекунди повз мене проходить понад сотня осіб, я шукаю потенційну жертву. Якось в одному документальному фільмі я бачила, як леви вдаються до ефекту шокування, аби виявити здобич. Ну, тоді заплющу очі та зроблю це.

«*Сумімасен*» — скиглю я та поринаю наосліп у штруделеподібну людську лавину. Моя японська цілком пристойна, але тільки доти, доки розмовляю я. Щойно починає говорити носій мови, я розумію лише вокзал. Отже, я перекладаю англійською:

— Перепрошую, можете мені зарадити?

На мій подив одночасно зупиняється шестеро японок і японців й утворюють побіля мене та моєї валізи бездоганно рівне коло — привітно усміхнені обличчя, доброзичливе очікування. Я ковтаю великий клубок у горлі та затинаюся:

---

* Нижня межа вибуховості на ядерних об'єктах, наприклад, на АЕС. — *Тут і далі — прим. пер.*

— Я шукаю магазин одягу «Юнікло», але не знаю, який вихід обрати.

Співчутливе кивання. Відбувається коротке обговорення, під час якого я найчастіше чую незнайоме мені слово *ґайїнь*. Урешті з кола виходить чоловік у смугастому діловому костюмі, інші ж несподівано продовжують свій шлях, так ніби й не було ніякого обговорення.

— *Кіте кудасай*, — говорить він та махає обома руками.

— Д-дякую, — затинаюсь я та йду слідом за ним.

Ескалатор лівобіч, поручні правобіч, ще один ескалатор, і ще один, і ще, і ще, підйом, ескалатор, що доправляє нас до зали, з якої, наче щупальця, розгалужуються неоново-жовті коридори. Тим часом я упевнена, що перебуваю в якомусь нескінченному нерозривному ланцюгу, у змодельованій дійсності, у якій усе пішло не так.

Однак потім урочисто прозвучало: «"*ЮНІКЛО*"!». Чоловік зупинився та вказав незрозумілим жестом і сяючою посмішкою на вихід №9 (у Японії показувати пальцем на будь-що — неввічливо). Я дякую та відчуваю безмежне полегшення. Чоловік на прощання вклоняється: «*Ґанбатте*», що німецькою означає «*хай щастить*».

Ху-у-х! Наступна зупинка — приймаюча родина.

Шістдесят секунд віддаляють мене від нашої першої зустрічі. Доки сходи ескалатора підіймаються на поверхню, я ще раз повторюю їхні імена: приймаюча мама зветься Хана Накано, а приймаючий тато — Кійоші Накано. Втім у своєму листі вони обоє представилися просто — *Окасан*

та *Отосан*. *Окасан* — це шанобливе звертання до матері, *Отосан* — до батька. Ім'я моєї приймаючої сестри — Ая Накано. Їй скоро виповниться сімнадцять, і ми відвідуватимемо один клас. Мій приймаючий брат Харуно Накано молодший. Я думаю, йому лише десять, мабуть, він ходить у початкову школу. Можливо, я справлю хороше враження, можливо.

Нервово смикаю своє сіре худі, яке купила для довгого перельоту. Відколи прилетіла, я ще не бачила себе у дзеркалі, але на півдорозі хоч волосся заплела у косу.

Струмінь свіжого повітря проникає у мої легені. Денне світло. Від легкого літнього вітерця, що бринить у серпневій спеці, й запаху вологого асфальту, мені поколює внизу живота.

Коли ж я врешті ступаю на токійську землю, готова до останнього спринтерського забігу, то так і лишаюся стояти як укопана.

Звісно, я виконувала свої домашні завдання — упродовж багатьох годин, ретельно, розбирала Токіо на пазли майже повністю та піддавала магнітно-резонансній томографії кожну частинку пазла. Зі спритністю детектива я прочесала усі гугл-мапи, вивчила напам'ять усі маршрути та запам'ятала ієрогліфічні назви усіх міських кварталів. Гік-рівень — *експерт*. Я думала, що готова. Ніколи я ще так не помилялася.

Хмарочос із чорного дзеркального скла та голографічного срібла повністю завішений яскравими рекламними щитами й великими кіноекранами. Кожен із цих гігантів випромінює

своє магічне світло, свій вид зітканої з шовкових електричних ниток та пульсуючої неоном аури. У затінках між хмарочосами причаїлися будинки середньої висоти, вони, здається, пливуть на звивистих хмарах. Їхні вікна виблискують, ніби котячі очі, а фасади скидаються на велику металеву луску. Крихітні кіоски притулилися у перших рядах: мішанина їхніх кольорів і форм строката й гнучка, як іграшка. Деякі з них схожі на НЛО чи футуристичні телефонні будки, інші — на велетенські бульбашки жувальної гумки або на галактичні храми. Здається, кожен клаптик повітря світиться, і хоч зараз тільки полудень, усередині незвичної світлової композиції живе темрява. Я просто відпочиваю, споглядаючи цей приголомшливий краєвид. Ще ніколи в житті я не бачила нічого подібного та навіть *не думала*, що Токіо — це місто, яке не піддається жодній уяві.

Шматочок за шматочком я збираю до купи свою розбиту вщент, переповнену подразниками свідомість і намагаюся сконцентруватися на своїй місії: *дихання — ЮНІКЛО — приймаюча родина.*

Магазин одягу розташовано по інший бік вулиці, якраз навпроти. Хапаю свою валізу (вона раптом стала беззвучна) й біжу. Одразу мені кидається у вічі таке: кожен тут, поблизу, має парасольку для захисту від сонця. До того ж вони одна грайливіша та барвистіша за іншу. А ще таке: у вбранні ніхто нікого не повторює. Я тут точно єдина, вбрана в однотонний одяг. Світлофор щебече, наче пташка, коли вмикається зелене світло. До мене долинають звуки, які я не можу визначити: хрускіт, брязкання,

схоже на механічний звук жування, танцювальні мелодії, ймовірно, з якогось гучномовця, кумедні мультові голоси, що накрапають із неба, та шум всюдисущого дрона — майже як міське серцебиття. У цьому місті, здається, кожен атом вибухає життєвою силою.

— *Малу-сан!*

Почути своє ім'я у лабіринті незнайомців — це справжнє щастя. Це додає мені снаги.

— *Малу-сан! Конічіва!*

Ось вони стоять: Окасан у елегантному бузковому кімоно, Отосан у штанях кольору хакі та веселій гавайській сорочці. Харуто одягнений у форму детектива. Та Ая.

Щоб розгледіти одяг Аї, замало глянути на неї раз. Також мені бракувало кебети збагнути, що саме я бачу. Жодного уявлення, якої реакції від мене чекають. Шок? Захоплення? Чи просто вдавати, що це цілком нормально — ходити в образі шпигунки-найманої вбивці?

Кросівки для стрибків на брутально високій платформі, коротесенька спідничка зі щетинистої коров'ячої шерсті, сріблястий топ (наполовину лицарські обладунки — наполовину алюмінієва фольга), поєднаний із бежевим, аж до землі довгим тренчем і баскетбольною кепкою із сіро-зеленого твіду. Чорне, гладке, як шовк, волосся сягало стегон. На руках — рукавички з потертої шкіри, що закривають пальці до половини, і сумка через плече у формі револьвера.